

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/468/2014
Identifikačné číslo spisu: 8113213859
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:8113213859.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu C. M., bývajúceho F., zastúpeného Mgr. Michalom Jurčišinom, advokátom so sídlom v Prešove, Slovenská 69, proti žalovanej Rapid life životnej poisťovni, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom v Košiciach, Boženy Němcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku s prísl., vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 11 C 126/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. februára 2014 sp.zn. 1 Co 247/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 18. septembra 2013 č.k. 11 C 126/2013-99 zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, vydaný 19. januára 2012 pod sp.zn. 2 C 2686/2012. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 203,64 € na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení konštatoval, že v danom prípade bola uzatvorená poisťná zmluva, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Návrh zmluvy bol vyhotovený dodávateľom (žalovanou) na vopred pripravenom tlačive tak, že spotrebiteľ (žalobca) nemal možnosť zmeniť jej obsah. Súčasťou zmluvného dojednania bola tiež rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky vzájomné spory z poistenia budú prejednávané v rozhodcovskom konaní. Poznamenal, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a mala za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto doložka je preto neprijateľnou (neplatnou) zmluvnou podmienkou. Súd prvého stupňa na základe uvedeného žalobe, ktorá bola podaná v zákonom určenej lehote (§ 41 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní), z týchto dôvodov vyhovel a označený rozhodcovský rozsudok zrušil v zmysle § 40 ods. 1 písm. c/ a g/ zákona č. 244/2002 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 10. februára 2014 sp.zn. 1 Co 247/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania. účastníkom konania náhradu trov

odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Poznamenal, že v predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že účastníci tohto konania uzavreli poisťnú zmluvu pod č. 4354900271 zo 17. apríla 2008, pričom žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca bol spotrebiteľom - fyzickou osobou, to znamená, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský vzťah. Odvolací súd odkázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a konštatoval, že časti záverečných ustanovení Všeobecných poisťných podmienok v predmetnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, ktorá je označená ako Osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007, nemožno prisúdiť charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky, nakoľko táto časť napriek jej názvu ako osobitné zmluvné dojednania je súčasťou Všeobecných poisťných podmienok, tvorí jednoliaty celok tohto právneho dokumentu a je vyhotovená v predtlačenej formulárovej forme, čo vylučuje záver o individuálnom dojednaní takejto zmluvnej podmienky a o náležitom poučení a informovaní žalobcu ako spotrebiteľa o právnych dôsledkoch takejto dojednanej zmluvnej podmienky. Konštatoval, že práve so zreteľom na to, že tzv. osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007 sú súčasťou Všeobecných poisťných podmienok a súčasťou uzavretej poisťnej zmluvy, vylučuje prijať záver o náležite osobitne dojednanej zmluvnej podmienke. Za týchto okolností súd prvého stupňa správne postupoval, pokiaľ žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel a v jej rámci aj odložil vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd preto podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania odvolací súd odôvodnil tým, že nie sú dané predpoklady pre to, aby mu vyhovel (§ 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K námietke zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove JUDr. Petrovi Strakovi, že tento pracoval na Ministerstve spravodlivosti SR ako predseda Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, kde prezentoval verejne svoj právny názor k neprijateľnosti všeobecných poisťných podmienok žalovaného odvolací súd len poukázal na fakt, že sudca JUDr. Peter Straka nebol členom senátu, ktorý rozhodoval aktuálne prejednávajúcu vec, preto nebol dôvod zvoliť v tejto veci inštančný postup podľa § 12 a nasl. O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že sa jej postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom, ako aj z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Tvrdila, že žalobný návrh nemá zákonné náležitosti, pretože v ňom nie sú uvedené dôvody, pre ktoré sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku a z tohto dôvodu je neurčitý aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa. Poukázala na to, že nejde o konanie vecne oslobodené od súdneho poplatku, preto mal súd žalobcu vyzvať na zaplatenie súdneho poplatku za návrh. Namietala nesprávne posúdenie veci odvolacím súdom vo vzťahu k charakteru tohto sporu a zastala opačný názor, že vec nie je spotrebiteľským sporom, ale typickým sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom ide o vecné preskúmanie postupu rozhodcovského súdu. Mala za to, že nie je možné stotožniť sa so všeobecným záverom súdov, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľských zmluvách je neplatná, a to preto, že nebola individuálne dojednaná, ev. pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti upriamila pozornosť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013, ktorý v prípade obdobnej rozhodcovskej doložky rozhodol o porušení jej práv zaručených v čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedla, že oba súdy aplikovali vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom je smernica 93/13/EHS, boli preto povinné rovnako interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach a s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19. bode odôvodnenia, ktoré sa týka poisťných zmlúv. Poukázala na nesprávny preklad smernice slovenským zákonodarcom a nadväzne na to nesprávnu implementáciu medzi tzv. neprijateľné podmienky, čo malo podľa jej názoru za následok, vylúčenie použitia rozhodcovského konania v spotrebiteľských zmluvách. Uviedla, že v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky v tomto prípade, nemôže súd skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Poukázala aj na skutočnosť, že súdy test primeranosti v zmysle čl. 19 Smernice nevykonali a nezabezpečili si ani objasnenie skutkového stavu potrebného na vyslovenie správnych právnych záverov o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky medzi žalobcom a žalovanou. Podľa jej názoru súdy

nesprávne skutkovo vyhodnotili okolnosť, že rozhodcovská doložka sa nachádza vo Všeobecných poistných podmienkach (ďalej len „VPP“) žalovanej, resp. v Zázname sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klientov. Poukázala na to, že rozhodcovská doložka sa nachádza v tzv. Osobitných zmluvných dojednaniach, ktoré sa nachádzajú za textom VPP a táto bola jednoznačne formulovaná tak, že každý poistenec rovnako ako aj žalobca v tomto prípade mal rovnocenné dve možnosti si toto dojednanie prijať, resp. neprijať. Skutočnosti obsiahnuté v „zázname sprostredkovateľa poistenia“, svedčia o tom, že boli dodržané všetky zákonné povinnosti zo strany sprostredkovateľa a žalobca neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by vyvrátili správnosť a pravdivosť tohto záznamu. V závere ešte citovala rozhodnutia okresných a krajských súdov, ktoré v obdobných veciach rozhodli o rozhodcovskej doložke ako o individuálne dojednanej, a teda platnej. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu zrušil.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., dospel bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) k záveru, že tento opravný prostriedok treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predjednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Žalovanou napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné podľa týchto ustanovení.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a existencia týchto väd v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania vyplýva námietka žalovanej, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). To znamená, že nie každé porušenie procesných predpisov súdom a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu vady konania, ktorú má na zreteli ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

Z obsahu dovolacích námietok je zrejmé, že žalovaná svoje dovolanie nezaložila na tvrdení, že jej procesné oprávnenia boli v priebehu konania postupom súdov odňaté, či upreté, ani nespochybňovala správnosť procesného postupu odvolacieho súdu, či zmatečnosť súdneho rozhodnutia vyvolanú takýmto nesprávnym postupom; svoju nespokojnosť vyjadruje výlučne vo vzťahu ku skutkovému a právnenému posúdeniu, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie. Preto dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Z obsahového hľadiska (§ 41 ods.2 O.s.p.), teda zo strany dovolateľky, ide o námietky zákonnosti a vecnej správnosti právneho záveru odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Výtýkaný nedostatok by mohol byť (prípadne) spojený s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., vada tejto povahy však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá.

Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných vád (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Pokiaľ žalovaná má zato, že k odňatiu jej procesných oprávnení došlo v dôsledku absencie zákonných náležitostí žalobného návrhu a neurčitého výroku rozhodnutia súdu, dovolací súd nezistil existenciu týchto žalovanou označených nedostatkov. Žalobný návrh obsahuje všetky náležitosti návrhu na začatie konania tak všeobecné podľa § 42 ods. 3 O.s.p. ako aj osobitné v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. Súčasťou žaloby bolo aj jej zdôvodnenie, a to odkazom na zákonné ustanovenia, ako aj opisom rozhodujúcich skutočností (viď str. 2 žalobného návrhu), z ktorých žalobca vyvodil neplatnosť rozhodcovského rozsudku. Rovnako aj výrok rozhodnutia okresného súdu je zrozumiteľný a vykonateľný, pričom dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku je celkom zřejmý z jeho odôvodnenia a vzhľadom na ostatný obsah dovolania bol tento dôvod jasný aj dovolateľke.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nemohlo dôjsť ani v dôsledku žalovanou namietaného nesplnenia poplatkovej povinnosti žalobcu za podanú žalobu (pzn. ktorou existenciou sa dovolací súd nezaoberal), pretože v danom prípade ide o osobitný finančno-právny (poplatkový) vzťah len medzi poplatníkom, t.j. žalobcom a štátom, v ktorom súd ako poplatkový orgán rozhoduje len o právach a povinnostiach účastníkov tohto poplatkovo právneho vzťahu (vzťahu medzi poplatníkom a štátom). Úlohou súdu pritom je posúdiť, či nastala skutočnosť, s ktorou je zo zákona (ex lege) spojený vznik povinnosti poplatníka zaplatiť súdny poplatok. Tento právny vzťah a posúdenie súdu týkajúce sa poplatkovej povinnosti žalobcu sa nejako nedotýkajú postavenia žalovaného a ani mu nebránia v realizácii jeho

procesných oprávnení účastníka v súdnom konaní. Preto (ne)vyrubenie súdneho poplatku za návrh, nemôže byť na ujmu žalovanej a jej procesným právam.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že žalovanej nebola postupom súdu odňatá možnosť konať a jej tvrdenia o existencii vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú nedôvodné a nie sú založené na tom reálnom základe, že jej boli upreté procesné oprávnenia priznané občianskym súdnym poriadkom.

Napokon žalovaná v dovolaní namietala, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, ale ako už bolo vyššie uvedené samo o sebe prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.